

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

HAKAN BIÇAKCI • Uyku Sersemi

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de yayımlandı. Çeşitli dergilerde edebiyat, sinema, popüler kültür konulu yazıları ve çeşitli derleme kitaplarda öyküleri yayımlandı. *Apartman Boşluğu* altı, *Karanlık Oda* ve *Boş Zaman* birer yabancı dile çevrildi. İstanbul'da yaşıyor. İletişim Yayınları'ndaki kitapları: *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Sız Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015), *Otel Paranoya* (grafik hikâye, 2017), *Uyku Sersemi* (roman, 2017)

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 2526 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 436

ISBN-13: 978-975-05-2261-1

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Koray Ekremoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Funda Şenol

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Uyku Sersemi

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm	7
1. Mutlu Son.....	9
2. Siyah Bir Örümcek.....	17
3. Karşıda Tangolar Başlamıştı.....	25
4. Şimdiden Görünmez Olmuştu.....	33
5. İçerden Su Sesi Geliyordu.....	41
6. Düşmanı Seçtim.....	47
7. Uyumadan Önce.....	57
8. Vakit Kaybı.....	65
9. Mavi Galoşlar Rüzgârla Uçuşuyordu.....	73
10. Farklı Çıkmışsın Biraz.....	79
İkinci Bölüm	87
1. Bir Süre Daha Okudum.....	89
2. Acaba Ölmüş müydü?.....	95
3. Gizli Bozukluk Olabilirmiş.....	101
4. Büyük Bir Rahatlama.....	107
5. Sonra Yine Beton.....	113
6. Elif'i Gördüm.....	119

7. Kısa Uyku İyi Gelmişti.....	125
8. Hepsi Bu Kadardı	133
9. Çoğunlukla Karanlıktaydım.....	139
10. Başka Biri Gibiydi.....	145

Üçüncü Bölüm	149
1. Cızırtılar İçinde.....	151
2. Dans Edenlere Baktım	157
3. Sersem Gibiydim.....	165
4. Kaldırımdaki Kanepede.....	171
5. Yeni Bir Başlangıç.....	177

Birinci Bölüm

Gözler kapalı. Yok gibi. Suratı yarı huzurlu, yarı gergin bir ifade. Vücut dört yana dağılmış. Kol bir tarafta, bacak bir tarafta. Bir yanıyla son derece sıradan, tipik uyku manzarası. Bir yanıyla tedirginlik veren, rahatsız edici derecede yabani bir görüntü.

Kalın perdeden sızmaya çabalayan güçlü ışıkla parçalı aydınlanmış oda. Hem gece hem gündüz. Ne saat belli ne mevsim. Başucunda simsiyah telefon. Az sonra alarmı çalacak olan. Birkaç yıl önce tüm modeller incelendikten sonra beğenilip fiyatı sorulmuş, taksitle alınmış. Tamamen ayrı iki dünya. Ekranında küçük bir çatlak olan telefonun tuhaf bir melodiyle bölmek üzere olduğu uyku alemiyle, telefonun satıldığı mağazanın bulunduğu yeryüzü. Alarmın birkaç dakika sonra kıyameti kopararak alelacele birleştireceği, şimdilik apayrı iki bölge.

1. Mutlu Son

Ve aramızda uzun zamandır
Yüzünü görmediklerimiz!
– Rifat Ilgaz, *İçelim*

Geç kalma duygusuyla uyandım. Annemin evindeki misafir odasında. Başucumdaki telefona endişe içinde uzandım. Endişelenecek bir durum yoktu. Alarmin çalmasına birkaç dakika vardı. Çalamadan kapattım. Tek isteğim uykuya geri dönmektir. Kısa bir süre yarı açık gözlerle günü içeri salmamak için direnen, içten içe aydınlanmış kalın perdeyi seyrettikten sonra toplantıyı hatırladım. Geç kalamazdım. Yataktan kalkmak, yüzümü yıkamak, annemi uyandırmadan sessizce giyinip evden çıkmak, yoldan aldığım poğaçayı kemirerek metro istasyonuna yürümek, turnikeden geçmek, treni beklemek sırasıyla gözümde büyüdü. Kendimi bir anda metroda bulsam ne olurdu sanki? Giyinmiş ve içimi oyan açlıktan kurtulmuş halde. Üşengeçlik üzerime toprak toprak uyku atarak beni misafir odasının rahat yatağına gömmeye başlamıştı. Gece annemde kalacağıma evime dönmüş

olsaydım, yarım saat daha uyurdum. Geceki üşengeçliğimin bedelini, sabahki üşengeçliğim ödüyordu. Yine çok az uyuyabilmişim ama kalkmam lazımdı. Yataktan dışarı ilk adıma atabilsem, gerisi gelirdi. Yataktan dışarı ilk adıma attım.

Metro durmak üzere hız kesti. Tünelin zifiri karanlığından, istasyonun beyaz ötesi aydınlığına çıktık. Durakta bekleyen kalabalığın önünden gittikçe yavaşlayarak geçiyorduk. Sanki biz duruyorduk, onlar geçiyordu. Hayalet sürüleri. Tünelin karanlığına doğru uçan. Bekleyen insanların yüzleri açık pembe et parçaları gibi görünüyordu. Hayal meyal seçilen soluk bakışlar, trenin yavaşlamasıyla belirginleşmeye başladı. Ve trenin durmasıyla herkesin suratına net bir ifade yapıştı. Şamar gibi. Tek bir ifade açıkta kaldı: O anda göremediğim kendiminki. Kapı açıldı.

Yürüyen merdiven bozuktu. Her an hareketlenecekmiş gibi sabit, metal basamakları tırmanmaya başladım. Sanki kafamın tam üstünde bir mıknatıs vardı. Metro istasyonundan dışarı çıkınca ciğerlerime dolan kirli havayla kendime geldim. Benim yüzüme de net bir ifade yapışiverdi. Sokakta gezinmelik, mevsime uygun, alelâde bir ifade. İstiklal Caddesi'nin Tünel tarafından çıkıp Galatasaray'a doğru yürümeye başladım. Benim dışımda kimsenin acelesinin olmadığı o sevensiz günlerdendi. Yeryüzü benden ve asap bozucu telaşından bir kurtulsa rahat edecekti. Hava fena halde bunalıcıydı. Babaannemin “şeytan sıcağı” dediği türden. Uyuşmuş insanların ağır çekim hareketlerinin arasından sıyrılarak ilerlemeye başladım.

Yayınevinin sokağının girişinde kocaman şeffaf kalkanlarıyla bekleyen bir polis grubu vardı. Sokağın köşesindeki sarı siyah tezgâhtan midye dolma alıp içine limon sıkarak gençler, parlak kabukları polislerin ayaklarının dibinde duran plastik çöp kutusuna atıyorlardı. Saat çok erkendi. Hem po-

lislerin birikmeye başlaması için hem de midye dolma için. Giriş kapalı olduğundan mecburen devam ettim. Hiç kullanmadığım, ilerdeki sokaktan saptım. Arkadan dolaşmak niyetiyle. Ancak bu civardaki birbirine aşırı benzeyen, daracık arka sokakları bilmediğimden kısa sürede yolumu kaybettim.

Yayınevine varacağını planladığım döngüyü tamamladığımda başka bir yere çıkmıştım. Geri dönüp farklı bir güzergâh çizdim. O da alâkasız bir yere attı beni. Ömrümü geçirdiğim semtte kaybolmak sınırlarımı altüst etmişti sabah sabah. Evin içinde kaybolmak kadar acayip bir his. Etraftaki insanlara sormayı kendime yediremedim. Toplantı saati yaklaşıyordu. Birkaç başarısız manevradan sonra manava yanaşıp sordum.

Yayınevine vardığımda ter ve sinir içindeydim. Ensem kasaktıydı. Ne zaman görsem yoğun ve endişeli olan kadın karşıladı beni. Adımı bilmiyordum. Yüzünde güzelliğini gölgeleyen bir hırs, karşısındakine asla geçmeyen bir mutluluk vardı her zaman. Abartılı bir gülümseme. Gülmeyi bıraktığı an ağlamaya başlayacakmış gibi. Bu defa öylesine abartılıydı ki, dişlerinin devamındaki iskeleti görür gibi oldum. İskeletin kocaman, ağlamaklı sırtışını. Eski saçımı, peruk olarak tepesine ilişirmiş kurukafayı.

Selamlaştıktan sonra biraz beklememi istedi. Kaybolma rağmen on dakika erken gelmiştim zaten. Sırt çantamı yere bırakarak dağınıklığın bir köşesine geçip oturdum. Odada onun telaşından başka şey yoktu. Gözünü ekranından ayırmadığı telefonu elindeydi hep. Kendi kendini idare ettiği bir uzaktan kumanda gibi. Bir sağa, bir sola. Bir ileri, bir geri. Ani ve keskin dönüşlerle. Gülümsemeye asla ara vermeden. Mesainin ortasında ağlamaya başlaması hoş ol-

mazdı. Birkaç telefon konuşması yaptı. Bilgisayarın başına oturup oturup kalktı. Birkaç kez içeri gidip geri geldi. Sonra yanıma gelip beni beklediklerini söyledi.

Yayın yönetmeninin odasına geçtim. Yayıncılıktan, edebiyattan gerçekten anlayan, rahat, eğlenceli bir kadındı. Kendi halinde gibi görünmesine rağmen kendine has bir havası vardı. Selamlaştık. Yazdığı e-postayı yollayıp hemen yanıma geleceğini söyledi. Odanın köşesindeki yuvarlak masaya geçtim. Duvarlar kitaplarla, masalar kitap dosyalarıyla doluydu. Ara sıra kendi reklamını yapan internet radyosunun sesi kısıktı. Nakarat girince çalan şarkıyı tanıdım: *Dire Straits*'ten *Calling Elvis*. Şarkının çocuk trenine benzeyen ritmini dinleyerek bekledim.

Birkaç dakika sonra biri kirli sakallı, diğeri saçlı sakalı birbirine karışmış iki editör de bize katıldı. Kahveler geldi. Turuncu fincan bana denk geldi. Günün ilk kahvesi. Yanmayacağım kadar büyük bir yudum aldım. Kısa bir hatır sorma seansından sonra asıl konuya geçtik. Sol gözümdeki rahatsız edici kasılma dışında her şey yolundaydı. Acaba dışarıdan belli oluyormuydu?

Yayınevinden çıktığımda içim içime sığmıyordu. Yıllardır süren çalışmalarım, aylardır devam eden toplantılarımız boşa gitmemişti. Mutlu son. Kitabın içeriği ve genel mantığı konusunda anlaşmıştık. Sayfalarına girecek yerlerden izin alma aşamasına gelmiştik. Ve tercih etmesem de bu iş bana kalmıştı. Hazır buradayken Beyoğlu'ndakilerden başlamak mantıklı olacaktı. Önce bir yerde oturup kendime yol haritası çıkarmam gerekiyordu.

Müdevimi olduğum ve kapandığımı ısrarla unuttuğum kafeye gittim. Kafenin dönüşmüş olduğu butiğin vitrinindeki frapan mankenlerle karşılaşıncaya hatırladım yine. Elektrik kesildiğinde bile bile gidip düğmelere basar gibi, ka-

pandığını bile bile ayaklarım beni aynı yere götürüyordu. Salaklığımı söylenerek ilerledim. Sokağın devamında başka bir kafe buldum. İçerisi manasızca karanlıktı, masa sallanıyordu, müzik berbattı ama oturmuştum bir kere. Filtre kahve istedim.

Akşama kadar azalmayan bir hevesle, havasız kafenin sallanan masasında, yapış yapış şarkılar eşliğinde hazırladığım listedeki adreslerin çoğuna uğrayıp gerekli izinleri ve iletişim bilgilerini aldım. Tekrar görüşmek için uygun olacakları zamanları öğrendim. Her yerde gayet iyi karşılanmışım. İçim dışım çay olmuştu. Hiçbirinde sorun çıkmamıştı. Hepsi kitapta yer almayı kabul etmişti. Bir yemek, iki kahve molasıyla bu günlük çalışmamı tamamlamıştım. Her şey yolundaydı. Tek derdim bunalmaktı. Yaz sıcağında insan kendisinin uyduruk bir versiyonu oluyordu. Neyse ki hava karar-maya yüz tutmuştu. Ve güneş yakamdan düşüyordu.

Saate baktım. Yorgun olmama rağmen Elif'e kadar yürümeye karar verdim. Tünel'den, Taksim Meydanı'na doğru ilerlemeye başladım. Sabahki rotam. Ancak sabahla kıyaslanmayacak bir kalabalık vardı. Her adımında artan. Galatasaray Lisesi'nin önünde, yolun iki tarafında bekleyen kocaman, kirli beyaz iki toma, geçişi neredeyse kapatmıştı. Kalabalık daralarak, sıkışarak ve mecburen yavaşlayarak yola devam ediyordu. Cadde patlamak üzere olan bir bomba gibiydi. Henüz hareket yoktu. Kulağıma uzaktan gelerek sirenlerimi geren siren sesinin, yanından geçmekte olduğum mağazadan taşan teknomsu müzikten ibaret olduğunu anladım. Mağazanın hemen önünde oturan yaşlı adam bağlama çalıyordu. Önündeki kutuda birkaç bozukluk vardı. Adamın enstrümanı çaldığı görülüyordu ama kesinlikle duyulmuyordu. Hemen arkasında çalan sirenden bozma müzik yüzünden.